

Kr. eller 100 Kr. og derudover pr. 100, og at beskatte disse Varer med den samme Afgift synes mig ikke at kunne gaa an. Det maa være indlysende for de fleste. Altsaa, jeg mener, at naar vi ikke have noget imod at gaa til en forhøjet Afgift paa Tobak for at faa nogen Kompensation, maa vi enten gaa den Vej, som nu den højtærede Finansminister har anvist ved Vintolden, eller gaa en anden Vej, den, som vi tidligere have været inde paa, og som jeg gerne vil anbefale, nemlig en Værditold. Vanskelighederne ved det ene ere vel lige saa store som ved det andet. Jeg tvivler ikke om, at under en energisk Ledelse og et energisk Tilsyn med dette Forhold vil Værditolden kunne gennemføres saaledes, at vi naa til et gunstigt og godt Resultat, og saaledes, at der bliver nogen Mening i hele dette Forhold.

Med Hensyn til Tobakken skal jeg gøre opmærksom paa, hvad for øvrigt mange vide, at der produceres ogsaa Tobak herhjemme. Det er ganske vist et meget tarveligt Produkt, det ligger i Forholdenes Natur, og det maa det ærede Medlem, som her i Tinget er Fagmand paa dette Omraade (Lange), kunne give os nøje Oplysning om. I 1888 produceredes der efter foreliggende Oplysninger godt og vel $\frac{1}{2}$ Mill. Pd. Tobak, og de solgtes til en Pris af 18—20 Kr. pr. 100 Pd., altsaa 18—20 Øre eller der omkring for Pundet. Det maa være noget tarveligt Tobak, der kan leveres til den Pris, i Forhold til de Tobakker, vi ellers faa. Men dersom vi nu gaa til en forhøjet Toldskat paa Tobak, vilde vi let fremkalde en forøget Virksomhed i Produktionen af Tobak herhjemme, og da vi ikke have til Formaal at beskytte vor Landbrugsvirksomhed paa noget som helst Omraade, vil der ikke være nogen Mening i ikke at sørge for, at Forholdene blive ordnede saaledes, at vi ikke paa Grundlag af en forhøjet Told opelske en Tobaksproduktion herhjemme. Denne Produktion vil tilmed ikke være til nogen Gavn for os, thi den Tobak, der kan sælges til den Pris, tror jeg ikke vil være velsmagende, og jeg tror heller ikke, den vil være sund. Det vil altsaa vist i det hele taget være bedst, om man kunde være fri for en saadan Produktion. (*Ellinger*: Hvorfor skulde den ikke være sund?) Man mener jo, at de kostbare Tobakker ere de sundeste, og jeg synes, at enhver, som ryger Tobak, har en vis Følelse af, at det forholder sig saaledes. (*Ellinger*: Det er de usundeste). Ja, ja, der kan være for-

skellige Meninger paa dette Omraade som paa alle andre. Jeg tillader mig altsaa at henstille til den højtærede Finansminister at vælge en af de to af mig nævnte Veje med Hensyn til Tobaksbeskatningen for at komme til et nogenlunde rimeligt og billigt Resultat af Beskatningen.

Dernæst vil jeg med nogle faa Ord berøre Salttolden. I Forslaget er der her bevaret en lille Beskyttelse paa 0,1 Øre, som jeg henstiller, at man fjerner — jeg tror ikke, der er nogen som helst Grund til at beholde den. Mellem det raa Stensalt og det raffinerede Salt er der nu en Forskel paa 0,1 Skilling. Men naar Raasalt og Kul blive toldfri, tror jeg, at vore Saltraffinaderier blive bedre stillede, end de have været før, og efter de Oplysninger, som vi indhentede under Toldkommissionens Arbejde, stod det klart, i det mindste for mig, at Saltraffinaderierne meget godt kunne klare sig uden nogen Beskyttelse. Dertil kommer, at man har tænkt paa samtidig med denne Forandring i Tolden at ville ophøre med at give Toldgodtgørelse for det Salt, som bruges til at salte Hø med, ligesom for det Salt, som benyttes til det Flæsk, Smør og Kød, som udføres her fra Landet. Jeg tror ogsaa, at det er ret heldigt, at dette Forhold bliver hævet. Særlig med Hensyn til Hø synes det mig, at der har været noget meningsløst i dette Forhold. Da Skatten paa Salt imidlertid har været saa ualmindelig høj, har der dog været nogen Grund til netop paa saadanne Punkter at foretage ekstraordinære Foranstaltninger. Men naar man nu hæver Salttolden, følger det af sig selv, at saa hæves ogsaa Toldgodtgørelsen ved Udførsel.

Der kunde naturligvis være mange flere Punkter at omtale, men jeg har paa Forhaand ment, at det ikke var rigtigt at gaa ind paa Enkeltheder, og det vil jeg derfor holde mig fri for. Jeg skal imidlertid nævne en Position som Æbler, Pærer, Svesker, Rosiner, Blommer og den Slags Ting. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at forhøje Tolden paa disse Sager, som ikke kunne betegnes som Luksusvarer. Det er Artikler, der bruges i enhver Husholdning, og det er sundt at spise Frugt. Frugten er, saa vidt jeg har forstaaet, her i København meget dyr, og om det er muligt, var det bedre at foranledige, at Frugten blev billigere, hvad den rimeligvis ogsaa under normale Forhold vil blive, alt som man lægger sig mere efter Frugtavlen herhjemme, end man hidtil har gjort.